

Hồi 18

Vô Lượng Thủ Pháp

K

hoác bộ mặt chằm dằm như cái bánh bao bị mắc mưa, Lâm Qui quay lại toà lầu bát giác. Y chạm mặt ngay với Long Cơ Bà Bà đang ngồi uống trà trên gian đại sảnh có vẻ sốt ruột chờ y. Thấy Lâm Qui bước vào với bộ mặt hậm hực đó, Long Cơ Bà Bà nheo mày, đứng lên.

- Đã có chuyện xảy với Lâm đệ đệ rồi?

Lâm Qui hậm hực nói:

- Nhục nhã... Nhục nhã đến chết đi được.

Nắm tay Lâm Qui lại, Long Cơ Bà Bà định nói câu gì đó nhưng lại bị Lâm Qui dẫn tay lại. Hành động của gã khiến Long Cơ Bà Bà phải sờ sững, ngơ ngẩn.

- Đệ đệ làm gì vậy?

Lâm Qui bước lại bàn trà, bung cả bình trà dốc vào miệng tu ừng ực. Gã dẫn bình trà xuống bàn nhìn lại Long Cơ Bà Bà, buột miệng buông một câu bằng giọng xấc xược:

- Thật là vô tích sự... Những lời của tử nói ra đều là những lời chót lưỡi đầu môi chẳng có tích sự gì cả.

Nghe Lâm Qui nói câu này, mặt Long Cơ Bà Bà đỏ bừng vì giận. Nện thiên trượng xuống sàn gạch:

Cạch...

Những tưởng đầu nội lực của Long Cơ Bà Bà sẽ cạn kiệt theo thời gian nhưng không ngờ nền gạch lại rạn nứt bởi cái nện rất khế của bà ta.

Long Cơ Bà Bà nhìn Lâm Qui nói:

- Tại sao đệ đệ lại thốt ra câu đó với tử. Đã có chuyện gì xảy ra với đệ?

Lâm Qui ngồi xuống ghế, y nghển đầu chìa cổ mình ra trước:

- Đây... Tử xem đi. Những dấu trảo công còn in trên cổ đệ đó. Thật là nhục nhã. Nếu Lâm Qui không may mắn thì khó mà giữ được mạng để quay về với tử.

Đôi chân mày được kẻ mỏng như lá liễu của Long Cơ Bà Bà thoát nhú lại:

- Tỷ đâu có thấy gì đâu.

Lâm Qui hậm hực nói:

-Mắt tỷ đui rồi sao mà không thấy chứ?

-Quả thật... Tỷ chẳng thấy có dấu gì cả.

- Lạ thật... Hắn đã đặt trảo công vào yết hầu đệ, bóp chặt lại thế mà không để lại dấu vết gì. Kể cũng lạ đó.

- Nói như vậy, kẻ bức hiếp đệ phải là một cao thủ thượng thừa.

Lâm Qui hất mặt nói:

-Còn hơn một cao thủ thượng thừa nữa.

-Nói vậy là sao?

Lâm Qui hậm hực nói:

- Còn sao nữa... Long Cơ tỷ tỷ tự nhận mình là Thiên hạ đệ nhất võ lâm, ai nghe đến tỷ cũng siêu hồn lại phách. Thế mà gã này nghe đến ngoại danh Long Cơ đã không sợ còn suýt giết chết Lâm Qui này nữa... Y nói nếu tỷ muốn gặp y thì cứ đến gian thảo xá nằm ven dòng Dương Tử.

Mặt Long Cơ Bà Bà nhăn lại:

- Tục danh của y là gì? Y dụng binh khí gì, nói cho tỷ biết.

- Ở... Y chẳng có tục danh, ngoại danh gì cả, tuổi thì chỉ lớn hơn đệ độ một hai tuổi thôi. Dáng người thư sinh nhưng thần nhãn thì lạ, có uy quang vô cùng.

- Tỷ muốn biết hắn dùng binh khí gì?

- Chẳng có binh khí gì cả

- Không có binh khí?

Lâm Qui gật đầu.

- Chẳng có binh khí gì nhưng y lại xem thường tỷ. Cứ như trong mắt y chẳng có Long Cơ thần nữ trên cõi đời này.

Lâm Qui gằn giọng nói:

-Long Cơ tỷ tỷ nói đệ muốn gì cũng được phải không?

Long Cơ Bà Bà gật đầu:

-Đúng... Đệ muốn gì ta sẽ làm theo ý của đệ.

Lâm Qui bưng bình trà đưa lên trước mặt. Y bất ngờ vung tay nện bình trà xuống sàn gạch.

Bốp...

Bình trà vỡ tan, nước trà văng tung toé, bện cả vào gấu áo trường y của Long Cơ Bà Bà.

Lâm Qui nói:

- Đệ muốn tử đem thủ cấp của gã kia cho đệ, để đệ đập vỡ nó như đập bình trà này.

-Ta cũng có ý đó.

- Thế thì chừng nào tử mới đem thủ cấp của gã kia về đây?

-Ngay bây giờ.

Long Cơ Bà Bà nói dứt câu, quay lưng lắc vai thi triển khinh công lướt ra cửa. Không một ai có thể tưởng được Long Cơ Bà Bà lại có khinh thuật siêu tuyệt như vậy. So với tuổi tác của Long Cơ Bà Bà thì những ai cao niên như mục khó mà đi đứng chững chạc, nhưng với Long Cơ Bà Bà thì khác hẳn, với lẽ thường tình đó thân pháp của Long Cơ Bà Bà nhẹ tênh như lông hồng, phiêu bồng lướt trên mặt gạch, thoát cái đã mất dạng ngoài cửa.

Lâm Qui nhìn theo Long Cơ Bà Bà, điểm một nụ cười mỉm, nhắm nói:

- “Mục không đem được cái đầu của gã kia về cho Lâm Qui thì sau này đừng có bô bô cái miệng khoác lác với ta nữa”.

Trở lại với Long Cơ Bà Bà. Với khinh thuật siêu phàm xuất chúng, chẳng cần đến con thuyền nan, mà Long Cơ Bà Bà vẫn băng qua dòng Dương Tử như thể người đi trên mặt nước. Bà ta đi thẳng đến ngôi thảo xá nằm ven dòng sông.

Đứng ngoài cửa thảo xá, Long Cơ Bà Bà quắc mắt nhìn người thư sinh đứng chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn ra ngoài khơi. Y như thể chẳng hề phát hiện sự xuất hiện của Long Cơ Bà Bà.

Long Cơ Bà Bà chống gậy bước lên những bậc tam cấp bước vào thảo xá. Tiếng nện thiền trượng cộc cộc những tưởng người kia quay mặt nhìn lại, nhưng y vẫn như kẻ bàng quang không nghe tiếng thiền trượng nện xuống gạch.

Y mãi dõi mắt ra ngoài dòng Dương Tử, nhắm đọc hai câu thơ trong bài thơ vịnh “Hoàng hạc lâu”.

“Nhật mộ hương quan hà xứ thị.

Yên ba giang thượng sử nhân sầu. “.

Long Cơ Bà Bà gần giọng nói:

-Ngâm hay lắm... Nhưng người là ai?

Thư sinh từ từ quay lại đối mặt với Long Cơ Bà Bà. Y từ tốn ôm quyền:

- Tại hạ là Hạ Tuấn Luận... Hậu nhân đích truyền của Thượng Quan Nghi.

Long Cơ Bà Bà nhíu mày:

-Hóa ra là Bách Thủ Thư Sinh, thảo nào Lâm đệ đệ của bốn nương không bị người bức nhục.

-Lâm công tử nhờ Long Cơ Bà Bà đến đòi lại cái nhục đó?

Long Cơ Bà Bà gần giọng nói:

- Không sai... Và người hẳn đã ở đây để đợi bốn nương.

- Quả thật tại hạ đến đây chủ đích để chờ Long Cơ Bà Bà.

- Người muốn thị chứng võ công của Long Cơ Bà Bà?

Tuấn Luận gật đầu:

-Vãn bối có ý đó...

-Thế thì còn chờ gì nữa mà chưa xuất thủ?

-Chưa xuất thủ vì vãn bối còn có lý do khác.

Uy quang của Long Cơ Bà Bà ánh lên cái nhìn bất nhẫn lia thẳng vào mặt Hạ Tuấn Luận.

- Người còn lý do gì nữa?

Vẫn những nét điềm đạm, nhu hòa, Tuấn Luận ôn nhu nói:

- Vãn bối nghe danh Long Cơ Bà Bà là một đại cao thủ đời trước, võ công đã đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh.

-Không sai. Người nên tin vào lời đồn đãi đó của thiên hạ.

- Thế ai minh chứng cho lời của bà bà?

- Rất tiếc, những kẻ biết được võ công của bốn nương đều đã tán mạng bởi ngọn thiên trượng này.

- Họ đã chết tất không thể minh chứng được cho lời của bà bà.

-Người chết thì không thể làm chứng được. Nhưng người cũng sẽ chết như những người đó thôi. Nên cần gì phải có kẻ làm chứng cho lời của ta.

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mặt Long Cơ Bà Bà:

- Nếu như Tuấn Luận thắng Long Cơ Bà Bà thì sao?

-Người không thể nào thắng được ta.

-Nếu thắng thì tại hạ được gì?

Hừ nhạt một tiếng, Long Cơ Bà Bà danh giọng nói:

- Nếu người thắng được Long Cơ Bà Bà thì người có thể tự xưng mình là Thiên hạ đệ nhất võ lâm.

-Ai có thể tin vào lời của tại hạ được?

- Tiểu tử... Người đang nằm mơ mới nghĩ thủ thắng được Long Cơ Bà Bà.

- Tại hạ sẽ thắng.

- Đừng vọng tưởng... Điều đó chẳng bao giờ xảy ra đâu.

- Nhưng nó sẽ xảy ra.

- Trên võ lâm thì lão Phương trượng trụ trì Thiếu Lâm tự, cũng chỉ có thể chịu đựng được ba mươi hiệp đấu với Long Cơ Bà Bà... Chẳng lẽ một tiểu tử như người lại có thể thắng Long Cơ Bà Bà sao?

- Nhưng tại hạ sẽ thắng... Mà tại hạ thắng trận này thì phải cho võ lâm biết... Chính vì thế tại hạ muốn có vật chứng cho cuộc đấu này.

- Người muốn sẽ được thôi... Hy vọng người chịu nổi ba mươi hiệp của Long Cơ Bà Bà thì người đáng để danh cho hậu thế rồi đó.

Tuấn Luận vẫn giữ vẻ tự tin, nhưng rất ôn nhu nói:

-Bà bà muốn để lại vật chứng gì cho tại hạ?

Long Cơ Bà Bà khẽ nện thiên trượng xuống nền gạch:

-Nếu như tiểu tử thắng ta, người sẽ có hạt minh châu “Minh chỉ” dính trên đầu thiên trượng đây.

Tuấn Luận gật đầu:

- ít ra tại hạ cũng được biết mình sẽ có được thứ gì trong cuộc đấu với Long Cơ Bà Bà.

Nghe Tuấn Luận thốt ra những câu nói đó bằng chất giọng khá tự tin, nên Long Cơ Bà Bà cũng chùng lòng. Bà mím môi gần giọng nói:

-Ta nghĩ người giữ cái đầu đã khó rồi còn đầu mà tơ tưởng đến Minh chỉ Thần châu.

-Tại hạ thử thời vận của mình xem số đỏ hay số đen.

-Người đang mang số đen thì đúng hơn. Rút binh khí ra đi.

- Binh khí của tại hạ là hai bàn tay thịt.

-Thế thì người chết chắc rồi... Hắc Lâm đệ đệ của bốn nương sẽ rất vui và mãn nguyện khi bốn nương đem đầu của người về trao cho y hành xử.

-Kẻ bại trận phải biết chấp nhận phán quyết của người thắng trận.

Tuấn Luận vừa nói vừa nhón hai ngón tay rút cây trâm ghim trên cột thảo xá.

Chàng nâng cành trâm cho Long Cơ Bà Bà thấy:

-Tại hạ mạo phạm xin kính lão tiên bối chiếc trâm vàng này. Nó hẳn cần cho lão tiên bối hơn là viên “Minh chỉ Thần châu”.

Lời vừa dứt, Tuấn Luận búng cây trâm. Ngọn trâm thoát ra khỏi tay chàng nhanh như tia sét lướt đến Long Cơ Bà Bà. Đối phương đã ra tay, Long Cơ Bà Bà đầu thể đứng yên được. Ngọn thiên trượng chỉ hơi nhích động hững hắng lấy cành trâm.

Cạch...

Cành trâm điểm vào đầu ngọn trượng, nó bật lên trên bốn bộ. Long Cơ Bà Bà hoành đảo ngọn thiên trượng bổ tới Tuấn Luận. Trượng pháp của Long Cơ Bà Bà quả là ngoài sự tiên liệu của những ai nghĩ đến tuổi tác của bà. Trượng chưa đến nhưng lực kinh của trượng pháp đã tạo ra áp lực khủng khiếp đè lên Tuấn Luận.

Không đón thẳng đỡ thẳng vào trượng pháp của Long Cơ Bà Bà, mà bằng thuật Mê tông bộ, Tuấn Luận lạng người lách qua vùng trượng ảnh trùng trùng điệp điệp. Lách tránh trượng ảnh trùng điệp với sức mạnh sơn đảo hải của Long Cơ Bà Bà, Tuấn Luận cách không búng chỉ điểm vào cành trâm buộc nó phải đổi hướng. Mũi trâm một lần nữa lại chuyển hướng theo ý Tuấn Luận hướng về Long Cơ Bà Bà.

Long Cơ Bà Bà giật mình vì phát hiện ra cành trám đó nhưng thấy nó không công vào tử huyết của mình mà lại hướng lên búi tóc, nên bỏ mặc cành trám mà vung thiền trượng tới sau lưng Tuấn Luận.

Đầu thiền trượng chụp đến Tuấn Luận thì chàng điểm mũi giày lướt ra ngoài dòng Dương Tử.

Ngọn thiền trượng của Long Cơ Bà Bà công hụt đối phương, nện luôn vào cột thảo xá.

âm...

Cây cột gãy đôi, nóc thảo xá đổ sụp xuống, Long Cơ Bà Bà thét lên một tiếng lớn, thân pháp quay tròn như chiếc bông vụ lướt lên cao.

Nóc thảo xá bị thiền trượng phá tan thành bụi, cuốn theo những đạo dư kinh tuôn ra ngoài dòng sông. Long Cơ Bà Bà chẳng cần tới điểm tựa khi thể pháp còn phiêu bồng trên cao, mà vẫn chuyển hướng thi triển kinh pháp siêu phàm lướt theo Tuấn Luận.

Mụ vừa lướt theo Tuấn Luận vừa thét:

- Tiểu tử... Người không chạy thoát tay bốn nương đâu. Ngoan ngoãn thì quy đầu chịu án đi. Ta sẽ tha mạng cho người.

Người trước kẻ sau, vụt cái đã lướt ra giữa dòng sông. Đôi cước pháp của Tuấn Luận lẫn Long Cơ Bà Bà như thể đập trên những con sóng Dương Tử mà lướt đi.

Đang lướt về phía trước, bất thành linh Tuấn Luận chợt đảo người con giao long lộn ngược về sau. Đôi thủ pháp của chàng biến hóa tạo ra cả một vùng chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp chụp thẳng đến Long Cơ Bà Bà.

Long Cơ Bà Bà đang tự đắc những tưởng Tuấn Luận bỏ chạy, bất ngờ thấy cả một màn ảnh thủ trùng trùng điệp điệp hiện ra trước mắt mình, chẳng biết đâu là hư đâu là thực. Hiện tượng đó khiến lão mẫu Long Cơ phải lúng túng. Mặc dù lúng túng, nhưng Long Cơ Bà Bà không hổ danh là một đại cao thủ đời trước. Ngọn thiền trượng liền biến hóa thành muôn vàn bóng ảnh trượng đón thẳng lấy vùng ảnh thủ của đối phương.

Chát... chát.. chát...

Sóng trường giang cuộn cuộn hóa thành những lộn sóng thần bởi dư kinh do chưởng và trượng chạm vào nhau phát ra. Khi đó thẳng vào chưởng ảnh của đối phương, Long Cơ Bà Bà mới giật mình phát hiện ra nội lực của đối phương không

tầm thường như bà tướng. Cả Tuấn Luận và Long Cơ Bà Bà bị bật ngược về sau bốn trượng. Lúc này mới là lúc căng thẳng nhất, bởi dưới chân họ là mặt nước chứ không phải mặt đất, chỉ một chút khinh suất thôi thì họ sẽ rơi tòm ngay xuống dưới nước.

Long Cơ Bà Bà nghiêng rặng, dồn nội lực vào cước pháp, để giữ thân không bị chìm xuống. Mặc dù vậy, chân của Long Cơ Bà Bà vẫn chìm qua mặt nước đến mắt cá bởi vì nội lực còn phải phân tán để thủ ngọn thiên trượng nặng trên năm trăm cân.

Bên kia Tuấn Luận chỉ hơi chao mình đã phiêu bồng lướt trên mặt nước. Xem chừng chàng không có chút khó khăn gì khi phải vận dụng thuật khinh công trụ thân đứng trên sóng nước.

Long Cơ Bà Bà thấy đối phương có phần hơn mình khi giao thủ trên mặt nước, liền hiểu ra ngay ý đồ của đối thủ. Chẳng nói một tiếng, Long Cơ Bà Bà lạng bộ, ôm theo ngọn thiên trượng lướt vào trong bờ.

Tất nhiên Tuấn Luận đã có chủ đích trước, đâu để cho Long Cơ Bà Bà có cơ hội quay vào trong bờ sông. Chàng lắc vai đập trên sóng nước lướt qua đầu Long Cơ Bà Bà, rồi dụng song thủ tạo ra một màn ảnh thủ dầy đặc tập kích trực diện đối phương.

Tình thế chẳng dạng dừng, Long Cơ Bà Bà dù muốn hay không muốn cũng phải phân tán nội lực để dụng trượng đón thẳng lấy bóng ảnh thủ của Tuấn Luận.

Chát...

Chỉ một âm thanh khô khốc đó thôi, nhưng đầu thiên trượng đã nằm gọn trong hữu thủ của Tuấn Luận rồi.

Tuấn Luận hét lên một tiếng, đẩy nội lực dồn lên đầu thiên trượng. Cả hai đều chẳng có điểm tựa dưới chân ngoài những con sóng Dương Tử thì sự phân định thắng bại được định đoạt bằng khinh công của hai người.

Long Cơ Bà Bà đâu muốn mất thiên trượng vào tay Tuấn Luận buộc phải ghì giữ, nhưng khốn nỗi lại phải phân chia nội lực nếu không muốn chìm xuống nước.

Sắc diện Long Cơ Bà Bà lộ rõ những nét bối rối và lúng túng.

Tuấn Luận nói:

-Tại hạ mạo phạm đắc tội với bà bà.

Chàng vừa nói vừa buông thiền trượng, nhưng lại cất mình lên cao để chân đạp xuống đầu trượng. Đầu trượng bị chúc xuống mặt nước, trong khi Long Cơ Bà Bà vừa dồn nội lực phản kháng lại đối phương. Sự biến quá ư đột ngột khiến Long Cơ Bà Bà không thể nào làm chủ được mình trong tình huống đó.

Long Cơ Bà Bà không thể nào có phản xạ kịp trong khi Tuấn Luận lại lợi dụng thần trượng làm điểm tựa ra chiêu công. Trảo pháp của chàng chớp động chụp đến yết hầu Long Cơ Bà Bà trong khi mục đang lúng túng.

Thế công của Tuấn Luận buộc Long Cơ Bà Bà phân tán tâm thức. Vừa phân tán nội lực, giờ lại phải phân tán thần trí để đối phó, vô hình trung Long Cơ Bà Bà lại càng bị động.

Sự biến diễn ra thật nhanh, cứ như ngọn thiền trượng quá nặng kéo tuột Long Cơ Bà Bà xuống mặt nước Dương Tử. Thế pháp của Long Cơ Bà Bà vừa mất hút xuống mặt nước thì trảo công của Tuấn Luận cũng thộp tới chụp vào cổ áo mục kéo lên.

Tay vẫn nắm cứng thiền trượng nhưng Long Cơ Bà Bà chẳng khác nào gà bị rơi xuống nước, mặt mày tái mét ho sặc sụa. Tuấn Luận nắm cổ áo Long Cơ Bà Bà như xách một con gà rù, lướt vào trong bờ. Chàng đặt Long Cơ Bà Bà xuống ghềnh đá trong khi mục vẫn không ngừng ho sặc sụa.

Khi Long Cơ Bà Bà cất được những cơn ho sặc thì sắc diện đã tái nhợt, tái nhợt. Mục nhìn Tuấn Luận nói:

- Người... Người đã có chủ đích.

Nhìn thẳng vào mặt Long Cơ Bà Bà. Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

-Phàm như tại hạ muốn giết bà bà thì thử hỏi bà bà có còn giữ được mạng mình không.

Long Cơ Bà Bà mím môi. Buông một tiếng thở dài, Long Cơ Bà Bà lắc đầu:

- Ta thua người.

- Cuộc khảo chứng võ công nào cũng phải có kẻ bại người thắng.

Long Cơ Bà Bà lại ho sặc một tiếng. Mục gắt giọng nói:

- Ta thua nhưng ta không phục. Nếu như cuộc giảo chứng này được tái đấu trên mặt đất thì chưa chắc mục đã thua người đâu.

-Bà bà đã nói vậy thì tại hạ sẽ cho bà bà một cơ hội khác để lấy lại danh dự. Nhưng hôm nay...

- Ta không phải là đối thủ của người chứ gì.

Tuấn Luận gật đầu:

-Có lẽ vậy.

-Người không nói ta cũng tự biết điều đó.

Long Cơ Bà Bà nói dứt lời, tháo “Minh chỉ Thần châu” dính trên đầu thiền trượng, đặt vào tay Tuấn Luận:

- Ta sẽ đoạt lại hạt Thần châu này.

Chàng nhìn Long Cơ Bà Bà nói:

- Hóa ra Minh chỉ Thần châu có tới hai hạt ư... Một hạt ở trong tay Trang chủ Mạc Thiên Vân, còn một hạt thì bà bà giữ. Lạ thật đó.

Long Cơ Bà Bà cướp lời Tuấn Luận:

- Minh chỉ thần châu làm gì có hai, chỉ có một thôi.

- Vậy chắc chắn hạt Minh chỉ Thần châu của Mạc Thiên Vân trang chủ là hạt giả.

- Đúng như vậy đó.

Tuấn Luận cười khẩy:

- Bà bà không nói ra, tại hạ cũng đoán được.

Nói dứt câu Tuấn Luận quay bước rời ghềnh đá. Long Cơ Bà Bà chống trượng gượng đứng lên gọi theo chàng:

- Hê... Nếu ta muốn gặp người thì gặp ở đâu?

Tuấn Luận dừng bước, quay lại nói:

-Tại hạ chẳng có một chỗ hẹn cho bà.

Chàng ôm quyền:

- Cáo từ.

Tuấn Luận quay lưng thi triển khinh công lướt đi, chỉ trong chớp mắt bóng chàng đã mất hút ngoài tầm mắt của Long Cơ Bà Bà.

Tuấn Luận đi rồi, Long Cơ Bà Bà mới thất thểu bỏ đi quay về gian lầu bát giác. Đứng dưới những bậc tam cấp, Long Cơ Bà Bà lưỡng lự không muốn bước vào. Cổ họng bà ta như thể bị nghẹn cứng không rít nổi một luồng chân khí khi nghĩ sẽ phải đối mặt với Lâm Qui.

Chợt trong đại sảnh tiếng cười khanh khách của Lâm Qui cất lên. Tràng tiểu ngạo của gã nghe thật sảng khoái và phấn khích. Nghe tiếng cười của Lâm Qui, Long Cơ Bà Bà không thể dần lòng được khi nghĩ đến Nhị nương và Tam Nương. Khuôn mặt đầy vết nhăn của Long Cơ Bà Bà càng nhăn hơn khi tưởng tượng đến những hoạt cảnh đang diễn ra trong đại sảnh giữa Lâm Qui với Nhị nương và Tam nương.

Nghĩ đến những hoạt cảnh đó, lòng dạ Long Cơ Bà Bà rối như tơ vò và lại nao nao sự giận hờn, rồi biến thành cơn phẫn nộ. Không nghĩ đến tình trạng của mình hiện tại, Long Cơ Bà Bà tung chưởng vồ vào cửa đại sảnh.

âm...

Cửa đại sảnh bật tung ra, Long Cơ Bà Bà lướt vào. Long Cơ Bà Bà chẳng thấy Nhị nương hay Tam nương đâu, và cũng chẳng có hoạt cảnh nào theo sự tưởng tượng của mụ, ngoại trừ Lâm Qui đang ngồi đối ẩm với lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Long Cơ Bà Bà. Không như mình tưởng tượng, mặt Long Cơ Bà Bà sượng chín, đứng thừ ra như thể bị chôn chân xuống sàn gạch.

Lâm Qui cứ nhìn bà mà không chớp mắt.

Long Cơ Bà Bà gượng nói:

-Đệ đệ có ý gì mà nhìn ta bằng ánh mắt đó.

Lâm Qui đứng lên:

-Lâm Qui đã hiểu ra mọi sự rồi.

Nghe gã nói sắc diện Long Cơ Bà Bà đỏ bừng vì thẹn. Buông một tiếng thờ dài, Long Cơ Bà Bà nói:

-Ta đã thua Bách Thủ Thư Sinh Hạ Tuấn Luận.

Lâm Qui bước đến trước mặt Long Cơ Bà Bà. Y lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ không nói ra nhưng thấy bộ dạng của tỷ tỷ giống như gà mắc nước chứng tỏ tên thư sinh Hạ Tuấn Luận đó đã cho tỷ một bài học nhớ đời.

Long Cơ Bà Bà gượng đáp lời gã:

-Ta thua Hạ Tuấn Luận nhưng không phục... Một ngày nào đó ta đem cái thủ cấp của gã về dâng cho đệ đệ.

Mụ nói xong, chống thiên trượng bỏ đi vào điện. Lâm Qui nhìn theo sau lưng Long Cơ Bà Bà lẩm nhẩm nói:

-Thua thì cứ chịu thua cho rồi. Còn giả vờ nói thua mà không phục. Chờ tởm đem được đầu của Bách Thủ Thư Sinh đến dâng nạp thì Lâm Qui chắc đã về châu Tiên Tổ.

- o O o -